

vereniging

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Giro nr 46 88 74 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Delfgauw

Uitsl.v.publ.& abonn.: Van Blankenburgstr. 76, 2517 XT Den Haag, tel.070-465592
(tussen 17.30 en 18.30 uur)

Secretariaat: Troelstralaan 38, 2641 WG Pijnacker tel.01736-6577

Verschijnt 2 x per maand

30 sept. 1985

Nadruk verboden

30e jaargang
Nr. 2

x in kantlijn is de vraag
- in kantlijn is het antwoord

Goedenavond vrienden,

U weet het, we zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt u zelf na, vormt u zelf een oordeel. Maar als u dat gedaan hebt, probeer er dan ook in de praktijk iets mee te doen.

Ons onderwerp is al uitvoerig aangekondigd. Je zou het kunnen noemen: Verbonden zielen, verbonden levens, of hoe je het verder wilt zeggen. Maar als ze het me niet kwalijk nemen zou ik willen teruggrijpen naar de oorspronkelijke titel en willen spreken over

E M P A T H I E
=====

Er zijn ogenblikken dat je de gevoelens van een ander aanvoelt zonder dat je weet waarom. Er zijn ogenblikken dat een enkele emotie honderden, ja duizenden mensen kan bezielen. Er is een grens weggevallen die normalerwijze bestaat tussen het gevoelsleven van de een en van de ander. Je kunt proberen daar allerhand theorieën aan te verbinden, je kunt het telepatisch noemen, spreken van een gemeenschappelijk bovenbewustzijn, maar de feiten kun je in ieder geval niet ontkennen.

Empathie heeft te maken met de aura en niet alleen, zoals sommigen denken, met uitstralingen van hogere of veel lagere orde. De eenvoudigste vorm van empathie krijgen we wanneer er sprake is van een doordringing van de aura. Je kunt zeggen dat op het ogenblik dat bij mensen regelmatig de tweede lagen van de aura met elkaar in contact zijn, er een uitwisseling van gevoelens is, waardoor beiden in gevoelswaarden elkaar gaan aflezen. Bij een eenmalige doordringing is over het algemeen sprake van een vaag aanvoelen. Dat kunnen contacten zijn wanneer u in een volle tram of bus staat bijvoorbeeld, of wanneer u op straat per ongeluk te dicht bij een ander komt te staan. Anders wordt het wanneer het met grotere regelmaat gebeurt. We denken hierbij aan mensen die verliefd, verloofd, getrouwd zijn, aan kinderen die voortdurend met elkaar spelen en daarbij voortdurend met

elkaar in lichamelijk contact komen. Het blijkt dat deze kinderen zeer gevoelig worden voor datgene wat in de ander ontstaat. Hebben ze daarbij ook nog een gelijke genetische afstemming, of een daarmee vergelijkbare, dan krijgen we zelfs een overdracht van gevoelens over enorme afstanden. Om u een typisch voorbeeld te geven: Er is een tweeling. De een zit diep in de ellende ergens in Zuid-Nederland, de ander, die in Canada woont, heeft een neerslachtige bui, denkt aan zijn tweelingbroer of -zuster en vraagt zich af wat er aan de hand zou kunnen zijn. Iets dergelijks rekenen we dus ook onder empathie. Het zijn levens die met elkaar verbonden zijn, maar het is nog veel meer. Doordat je elkaars gevoelswaarden gaat aanvoelen raak je afgestemd op de ander, positief of negatief, maar afgestemd. Je bent niet in staat je daartegen te wapenen of te weren. Op het ogenblik dat die contacten bestaan ben je zozeer aan de gevoelens van de ander als het ware overgeleverd, dat je eigen gevoelswereld niet meer volledig beheersbaar is. Er worden andere beelden en andere mogelijkheden geïntroduceerd.

Wanneer we zo het algemene beeld geschetst hebben, dan kunnen we misschien ook denken aan massale bijeenkomsten. Het is gemakkelijk te zeggen dat er in Lourdes, in Fatima of waar dan ook wonderen gebeuren, maar er gebeuren inderdaad zaken die paranormaal zijn. Er vinden genezingen plaats, er zijn mentale veranderingen, zelfs karakter-beïnvloedingen, waarvan je niet kunt zeggen: Die zijn normaal. Bovendien zijn ze vaak blijvend.

Maar stel je nu eens voor hoe dat gaat.

Er is een massa mensen samengedromd, mannetje aan mannetje, mannetje aan vrouwtje aangeschoven in de bidbanken, naast elkaar staande, een beetje dringende, misschien zelfs om alles toch nog goed te zien, en die ondergaan de invloed: Er kan een wonder gebeuren. In al die mensen ontstaat de verwachting, het gevoel: Hier kan iets gebeuren. Dan zullen ook sceptische mensen vaak meegesleept worden. Ze worden overspoeld door de gevoelens van anderen en daardoor ontstaat, of je het wilt of niet, op bepaalde ogenblikken een absolute eenheid van voelen, niet van denken, van voelen. Het resultaat is dat die menigte een geheel is, ook in haar energie, in haar kracht. Wanneer deze zich ontladst op iemand die een tekort heeft aan deze kracht, dan ontstaat er een wonderbaarlijke genezing. Wanneer dit positief gestemde gevoelen zich ontladst op een mens die uiterst negatief is, in zelfbeklag zwelgend in rolstoel of op de baar, dan kan het zijn dat die mens daardoor getroffen wordt en ineens positief gaat denken en positief gaat reageren. Er is geen sprake van een wonder in de werkelijke zin van het woord, een ingrijpen dus van bovennatuurlijke krachten zonder meer, er is gewoon sprake van een gebeuren dat door de gevoels-eenheid van mensen ontstaat. Het is wonderbaarlijk hoe vaak mensen in groepen door die groep worden beïnvloed. U kent allemaal wel het verhaal van die jongens, die toch echt heel fatsoenlijk waren en die slechte vriendjes kregen. Toen gingen ze - noemt u maar op - auto's in brand steken, mensen mishandelen of wat anders. Wat is de werkelijkheid? Er is een onbehagen, vandaar de aaneensluiting van die mensen. Het onbehagen wordt gedeeld en resulteert in een gevoel van verzet, dat bij elk van de leden veel sterker is dan alleen ooit ervaren zou worden.

Het is dit gevoel van verzet waaruit die strijdbaarheid voortkomt en onbewust ook vaak de trouw aan de groep, die eveneens wordt bepaald door de onbesepte gevoelswaarden die men gezamenlijk deelt. Tot zover in algemene zin.

De gevoelseenheid, zoals ik deze in de voorgaande beelden als voorbeeld gaf, is eigenlijk onbewust. Ze is niet, hoe zal ik het zeggen, beheersbaar of controleerbaar vanuit jezelf. Maar laten we nu eens van diezelfde empathie een ander voorbeeld nemen.

Er is een mens ziek. Een ander wil die mens genezen. Dat kan een paranormale genezer zijn, maar net zo goed een verpleegkundige, een dokter of wat anders. Wanneer er een gehele aanvaarding - ja, men zegt dan medelijden of meegevoel, maar het is gehele aanvaarding - van die persoon uitgaat naar de patiënt, dan keert op zijn minst een deel van het gevoelsleven van de patiënt terug. Hierdoor is het veel gemakkelijker zo iemand psychologisch juist aan te pakken en kun je rekening houden met bepaalde idiosyncreties (ideeën t.a.v. de ziekte), die elke patiënt eigenlijk heeft.

Nu die paranormale genezer of genezeres. Zo iemand voelt de patiënt aan. Dat aanvoelen is emotioneel. Maar wanneer de band ontstaat gebeurt er nog iets anders. Omdat de wil op genezen is gericht ontstaat er ook een verdere verflechting van de aura. Is de afstand tussen beiden groot dan hebben we zelfs te maken met een gedeeltelijke uitstulping, waarbij de derde of blauwe laag en de tweede of gele laag van de aura het meest betrokken zijn. De derde of rode laag is daar niet mee gemoeid, althans niet bij een goede genezer, zodat de directe lichamelijke evenwichten en energieën minder worden aangetast. Nu draag je het ziektebeeld van die ander over aan jezelf, want de ziekte voel je. Je zegt niet tegen jezelf: Ik heb die of die kwaal, maar je voelt waar je ziek bent, je voelt waar je tekorten zijn, ook al zou je dat nooit bewust kunnen uitdrukken. De boodschap van de kwaal keert als het ware terug naar de genezer. Dit houdt in dat, zelfs wanneer dit niet volledig wordt beseft, alle energie die men probeert aan de patiënt te geven, geregeld wordt volgens het gevoelspatroon dat in die patiënt heeft bestaan. Er is een overdracht van waarden, die voert tot een juiste overdracht van krachten. Dat kun je dan misschien ook nog zeggen ten aanzien van onstoffelijke wezens zoals geesten. Op het ogenblik dat een entiteit in staat is direct of indirect contact op te nemen met uw aura, ook al zal dat meestal de buitenste laag zijn, dan kan hij proberen zijn eigen gevoelswaarde uit te drukken. Omdat er geen tweede laag bij betrokken is hebben we, veel minder dan in het geval van de genezing, de groepsvorming en wat dies meer zij, te maken met een synchroniteit van gevoelens. Integendeel, in dit geval kan zelfs de antithese van de ontvangen gevoelens ontstaan. Dus begeerte wordt afschuw, of de zucht tot contact wordt angst, dat soort dingen. De geest kan natuurlijk zijn eigen wezen niet helemaal veranderen, maar hij kan wel inspelen op in uzelf bestaande gevoelens. Op het ogenblik dat dit gebeurt worden in uzelf die gevoelens aanmerkelijk versterkt, ze gaan andere gevoelens domineren. Wil die geest kwaad dan kan daardoor uw eigen daadleven worden beïnvloed. Maar wanneer die geest goed wil, kan hij daardoor proberen evenwicht in u te scheppen.

Hij kan kracht in u vastleggen, hij kan zelfs op een gegeven ogenblik ook als genezer gaan functioneren, omdat uw gevoelens duidelijk maken waar zijn kracht op gericht moet worden. Zo zou het ook kunnen zijn wanneer veel geesten aanwezig zijn.

Laat ik als voorbeeld de Steravond nemen, omdat ik aanneem dat de meesten van u die kennen. Dat is een gebeuren waar je redelijk eigenlijk niets van kunt zeggen. (Of je moet zeggen: Het is humbug. Dat zou ook kunnen.)

Wat gebeurt er? Er is een sfeer. Die sfeer is er meestal allang voordat het medium zelfs maar aanwezig is. Hoe ontstaat ze? Entiteiten zijn bezig met een bepaalde taak die zij zich gesteld hebben, in casu de uitstraling van bepaalde krachten. U bent aanwezig en u komt daar met een zekere verwachting. Het is duidelijk dat daardoor een soort harmonie-mogelijkheid ontstaat. U gaat onbewust en meestal met een toenemende verwachting - vaak gepaard gaande met een toenemende rust - al hetgeen die anderen aan het doen en aan het voorbereiden zijn in u opnemen. Hierdoor wordt u veel harmonischer met het geheel dan zonder dat mogelijk zou zijn. Maar daar blijft het niet bij, want in het begin is het meestal een betrekkelijk kleine ploeg, grotendeels geestelijke leden van de Orde, die bezig zijn op die manier een harmonie, een sfeer op te bouwen. Naarmate we echter dichter komen bij het ogenblik dat iemand (de celebrant) moet gaan uitstralen, neemt het aantal entiteiten toe. Steeds hogere en meer lichtende entiteiten komen erbij. Dezen komen meestal niet als eerste, omdat ze het contact pas goed kunnen maken wanneer er een basis is opgebouwd die ook voor hen aanvaardbaar is. Maar ook deze entiteiten geven hun gevoelens, hun wil en eventueel hun kracht aan het geheel. Ook dat zult u op die ogenblikken kunnen ervaren.

Nu is er een eigenaardig iets. De grootste spanning die u ervaart ligt meestal kort voor of even na de komst van de celebrant. Dat is vreemd, want de grootste kracht wordt ontwikkeld nadat de celebrant al bepaalde dingen heeft gedaan en uiteindelijk, met woord, gebaar en eventuele incantaties, die kracht begint uit te stralen. Maar dan ondergaat u niet zoveel als kort voordien. Dat is begrijpelijk, want kort voordien werd u voortdurend door die nieuwe elementen, die nieuwe harmonieën, in uw gevoelswereld als het ware nog eens opgeladen, nog een keer aangetast. U voelde de energieën die aanwezig waren, maar er was in die energieën nog geen verstoring, u kon er deel van zijn. Maar de celebrant komt en die brengt dat geheel in beweging. Hij onttrekt het voor een gedeelte aan uw eigen ervaring. Het resultaat is, dat wat dan gebeurt wel beleefd wordt, maar dat je emotioneel niet meer volledig deel daarvan uitmaakt. Dit wordt zelfs opzettelijk gedaan. Wanneer u namelijk tot het ogenblik van de krachtuitstraling volledig deel zou blijven van deze gezamenlijke gevoels- en krachtwereld, dan zou het in zeer grote mate ten koste van uw eigen energieën gaan en die moeten dan natuurlijk allemaal weer teruggegeven worden. Daarom kunnen we het anders en beter doen door u er los van te maken. Dan kunnen we dat werk wel doen, maar er blijft een mate van

empathie bestaan tussen de entiteiten die aanwezig zijn en de mensen die in de stof aanwezig zijn. Hierdoor is het eenvoudiger mogelijk iedereen wat extra kracht te geven, maar die kracht wordt vanuit de geest niet gegeven met een bepaald doel, ook al wordt dat soms gesuggereerd. Ze kan alleen gegeven worden op grond van de gevoelswereld die op dat ogenblik in u bestaat. Is dat duidelijk?

x Toen u begon te vertellen dat er problemen ontstaan wanneer de geest in gaat werken op de mensen, zei u in eerste instantie dat er een anti-gevoelen ontstaat. Uit uw verhaal nu krijg ik sterk de indruk dat er juist een versterking van gevoelens optreedt.

- Ik heb niet gezegd dat dat altijd zo is, ik heb gezegd: de mogelijkheid bestaat. Dat zal ik ook proberen duidelijk te maken. Wanneer een entiteit een bepaald begeren kent, onverschillig welk, naar geweld misschien of naar wat anders, en u deelt die gevoelens ergens in uzelf met die entiteit maar u bent bang voor die waarden in uzelf, dan is het resultaat afkeer. Dit komt doordat de uitwerking van de gevoelens wel degelijk te maken heeft met de gehele samenstelling van uw eigen psyche en daarnaast zelfs met bepaalde lichamelijke kwaliteiten. Die antithese ontstaat dan ook alleen op het ogenblik dat er, hoe dan ook, een strijdigheid is tussen de emoties die empathisch in u worden versterkt en uw eigen beleving van of visie op uw eigen wereld of persoonlijkheid. U ziet, het is in feite niet zo moeilijk. De enige moeilijkheid voor een mens is te aanvaarden dat wederkerigheid bij gevoelsoverdracht bestaat. Theoretisch geeft men dat wel toe, maar, zegt men dan, mij zal dat niet gebeuren. Maar op dit ogenblik, terwijl u hier samen bent, beïnvloedt u elkaar zonder dat u het weet. Dat wil zeggen, sommigen vinden het vervelend, stralen die verveling uit, en anderen reageren daarop. Soms zit er iemand te gapen omdat de ander zich verveelt. Zo ver gaat dat. Omgekeerd zijn er anderen die opgaan in het onderwerp en denken: Dit is bijzonder interessant. Gelijktijdig voeren ze anderen, die het misschien niet zo goed kunnen begrijpen, daardoor toch mee naar een soortgelijk ervaren van enthousiasme en misschien zelfs een gevoelsmatig begrijpen van datgene, wat zuiver theoretisch en verstandelijk niet verwerkbaar zou zijn. Het is interessant te weten hoe ver empathie kan gaan.

Er zijn wonder-genezers, u weet wel, de Filippijnen destijds; in Brazilië heb je er een en er zijn er nog meer. Die wonder-genezers verrichten wat zij noemen geestelijke operaties of werkelijke operaties met roestige messen zonder dat er iets fout gaat. De mensen vragen zich hierbij af: Hoe is dat mogelijk? Wanneer de genezer volledig opgaat in zijn patiënt op het ogenblik dat hij zijn werk verricht, ongeacht een al dan niet daarbij te pas komende bedriegelijke manipulatie (vanwege de suggestie worden dergelijke manipulaties heel vaak gebruikt, ook door medicijnmannen en zo), dan zal hierdoor de mogelijkheid ontstaan een groot gedeelte van de zenuwwerkingen van een patiënt te beheersen. Dan kun je inderdaad met een roestig mes opereren zonder dat er overmatige bloedingen optreden en zonder dat er enige infectie kan ontstaan.

Dan kun je inderdaad soms dingen uit het lichaam verwijderen - zonder de huid te penetreren - door ze te verbrijzelen, te vergruizen of op te doen gaan in de grondsubstantie waaruit cellen zijn opgebouwd. Empathie heeft dus veel meer te zeggen dan alleen maar een vaag en zweverig delen van gevoelens. Het heeft ook niets te maken met suggestie zonder meer, al kan dat er bij te pas komen. Het is een brug die gebouwd wordt tussen persoonlijkheden. Ik kan me voorstellen dat iemand zegt: Ja, maar zou telepatisch rapport dan niet veel beter zijn? Want dan kun je elkaars denkbeelden overnemen. Realiseert u zich wel dat uw verstandelijke overleggingen feitelijk nog geen 14% uitmaken van hetgeen voor uw toestand en uw handelingen beslissend is? Daarentegen wordt ruim 60% uitgemaakt door zogenaamde onbewuste of emotioneel gestuurde reacties. De rest van het percentage wordt beschikt door meestal erfelijk bepaalde automatismen. Dat wil zeggen dat de overdracht van gevoelens een veel vollediger overeenstemmingsmogelijkheid biedt en een veel omvattender begrip kan geven tussen twee mensen of vele mensen, tussen een geest en een mens of een mens en een geest, dan ooit met denkbeelden, verstandelijke beelden dus, mogelijk zou zijn.

Er zijn bij ons werelden die je niet kunt omschrijven. Wij zeggen altijd: Die werelden zijn niet met woorden uit te drukken. Maar het vreemde is dat ze gevoelsmatig te beleven zijn. Ze zijn alleen niet omschrijfbaar. Het is als de mysticus die de hoogste verrukking beleeft en, teruggekomen, eigenlijk niets kan zeggen wat van betekenis is. Hij valt dan terug in allerhand associatieve gedachten, gebaseerd op zijn eigen achtergrond-filosofie en godsdienst. Die hogere wereld kan wel degelijk contact opnemen met de mens, maar ook alleen weer via de gevoelswereld. Hier blijkt dus dat die gevoelswerelden van u heel wat belangrijker zijn dan de rede, ook al is in de menselijke maatschappij de waardering natuurlijk de omgekeerde.

Ik zeg u dit: Waar mensen, hoe dan ook, iets met elkaar delen op gevoelsniveau, ontstaat een veel vollediger overbrenging dan ooit op bewust niveau denkbaar is. De overdracht is bovendien dan niet een vervreemding van je eigen denkbeelden, maar het is een herziening van je eigen wereld-ervaring. Waarschijnlijk hebt u wel eens gehoord van die wijzen in India, die een heel dorp rond zich hebben van leerlingen, maar de Meester praat eigenlijk zelden of nooit. Wanneer hij het doet is het meestal over onbelangrijke dingen. Maar de grote gave die de leerlingen ontvangen is, dat zij samen met de Meester mogen mediteren. De meditatie wordt niet uitgesproken, maar van de Meester gaan de gevoelens naar de daartoe receptieve leerlingen uit. Hierdoor ontstaat een hergroepering van belevingswaarden en belevingsmogelijkheden. Dit resulteert dan, verstandelijk gezien, op den duur in een verandering van inzicht. Ook hier weer empathische werking.

Waarom kan de ene kerk koud en kil zijn en kan de andere een soort warmte uitstralen? Het is maar een vraag. Ze zeggen dan: Dat zal wel aan de aankleding liggen. Maar er zijn kerken die helemaal kaal zijn en waarin je gewoon het gevoel hebt als je er met anderen samen bent: Hier is de Geest Gods toch werkelijk tegenwoordig.

Er zijn barokke praalkerken waar je eigenlijk het gevoel hebt dat degenen die daar aan het altaar staat of op de preekstoel, een soort marktkoopman is die geestelijke waarden te koop biedt zonder inhoud. Hier is het de gemeente, maar ook nog een keer het gebouw, dat een rol speelt. Een gebouw neemt een deel van de uitstralingen op van de mensen die er zijn. Daarbij zijn emoties veel belangrijker dan beelden. Zelfs de zogenaamde spookbeelden die je in spookkastelen ziet; de zich steeds weer herhalende scene van de treurende jonkvrouw, of de man zonder hoofd, of welk spook dan ook. Die dingen zijn in de eerste plaats emotioneel intens beleefd. Pas in de tweede plaats kwam daar een beelddenken bij. Het is het beelddenken dat het verschijnsel op die wijze doet verlopen, maar het is de emotie waardoor ze vergrendeld werd en het is een vergelijkbaarheid van emotie waardoor de vastgelegde indrukken gewekt worden, zodat het verschijnsel zich weer afspeelt. Om te begrijpen hoe dat in zo'n kerk zit moeten we ons dan ook realiseren: Wanneer mensen daar steeds werkelijk een gevoel hebben gehad van naastenliefde, werkelijk een gevoel hebben van verbondenheid met God (of dat - theoretisch - nu terecht of ten onrechte was) dan is dat gebouw als het ware doordeesemd met deze gevoelens. Niet met de geloofsdefinities die erbij horen, maar zuiver met die emotie. Wanneer je dan die kerk binnenkomt voel je die emotie van verbondenheid, van geborgenheid, op de een of andere manier aan. Die kerk is warm en stralend.

Ergens anders zitten mensen die hun gelijk op grond van de bijbel hebben willen bewijzen en altijd bezig zijn geweest met wat zij zien als recht. Hun emoties waren koud, hard en bijtend door verwerping en zelfverheerlijking. Kom zo'n kerk binnen en je hebt het gevoel dat ze leeg is, kil, een beetje spookachtig bijna.

Het is zo gemakkelijk te zeggen: 'Empathie bestaat tussen twee mensen'. Empathie bestaat tussen de mensen en de wereld. Wanneer er een plant is en u bewondert die plant, niet omdat u haar zo mooi kunt omschrijven of zo mooi ziet, maar omdat u blijdschap voelt dat ze bestaat, dan reageert die plant daarop. Waarom? Ze is niet eens bewust op de manier waarop u bewust bent. Maar uw emoties worden door haar vertaald o.a. in groeiprocessen, capillaire processen en daarnaast in bepaalde bewegingsritmen. Dat gaat traag, u merkt er niets van, maar u zegt wel: Die plant groeit en bloeit toch zo mooi. Het is uw emotionele aanvaarding waar het om gaat.

Als u van de natuur houdt en stil in een bos zit, dan is het helemaal niet verwonderlijk dat de eekhoorns of, wat dat betreft, konijnen, hazen, vogels of andere bosbewoners even komen kijken. Of zelfs u bekijken en verder hun gewone gedrag vervolgen, want u bent hier met een aanvaarding. U straalt als het ware het geluk uit van het bestaan op dat ogenblik en die dieren voelen zich daar prettig in. Zit u daar echter als een scherpe waarnemer zonder meer te kijken hoe ze zich gedragen, dan zult u zien dat ze weg zijn voor u het weet. Die eekhoorn ziet een boom, loopt er drie keer omheen en zit achter een tak te kijken. Maar wel op zo'n manier dat u niet kunt zien waar hij zit en hij denkt: Wat zit daar voor een rare pias, omdat hij die gevoelens overneemt.

Let wel, het is een gevoelsoverdracht, het heeft niets te maken met denkbeelden. En de gehele wereld is voortdurend bezig aan een soortgelijke gevoelsoverdracht.

Uw oude wereld denkt en voelt. Ze wordt geconfronteerd met veranderingen die ze niet helemaal kan verwerken. Zij voelt zich onbehagelijk en de mensen op die wereld voelen zich onbehagelijk. Er is een onbestemde vrees.

De wereld verandert, ze krijgt weer iets van haar stabiliteit terug. O, er gebeuren nog steeds natuurrampen. Die hebben er niet altijd mee te maken. Maar één ding is zeker, de mensen worden allemaal rustiger. Plotseling zien ze de toekomst veel optimistischer tegemoet. Gevoelsoverdracht. Tussen de wereld zelf en de mensen. Die overdracht vindt voornamelijk plaats in een periode waarin veranderingen in het menselijk denken traag en geleidelijk zijn. Daar waar de menselijke evolutie en het menselijk denken met een enorme snelheid veranderen, ontstaat juist die angst bij de mensen, omdat zij het onbehagen van hun wereld op die manier vertalen. Ik weet het, het klinkt als een sprookje, een wereld die voelen kan. Maar waarom eigenlijk niet? Kijk eens naar die wereld. Zeker, het is plasma en magma dat daar door allerlei aderen vloeit en de organen zijn waarschijnlijk nikkel-cobalt-ijzerlegeringen. Ik weet het wel, het lijkt een beetje ondenkbaar. Maar het is een zo complex geheel, inclusief de huidbegroeiing, waar u ook toe behoort, dat je toch moet toegeven: Ja, een dergelijk wezen kan een zeker bewustzijn hebben, kan een mate van gevoelens, van reactie in zich bergen. Ik vraag u niet dat te aanvaarden, maar kijkt u het eens even aan. Zelfs in de geschiedenisboeken, die over het algemeen het verleden vervalsen ten bate van het heden, zult u steeds weer perioden tegenkomen van een felle ontwikkeling bij de mensen, maar ook ineens een felle verandering in het gevoel van de mensen, onzekerheden, angsten, vaak resulterende in grote plagen, ziekten, oorlogen, gekke dingen als kruistochten misschien. Onzekerheid brengt de mens tot onredelijk handelen, ofschoon hij voor zichzelf die onredelijkheid niet beseft. Ook hier is sprake van een empathie, van een gevoelsverbondenheid.

Omdat uw hele wereld door die dingen zozeer wordt bepaald, lijkt het me verstandig om er nu toch ook eens een keer over na te denken wat je zelf bijdraagt aan gevoelens. Stel, u gaat de straat op, u hebt misschien ruzie gehad en hebt het gevoel zo van alles te balen, dat u hartgrondig 'uh' zegt en boos kijkt. Het gekke is dat de mensen op uw weg allemaal op de een of andere wijze tegen u aan botsen en met hetzelfde boze gezicht naar u kijken, wat uw stemming zo mogelijk nog verslechtert; de tram gaat voor uw neus weg, die automobilist houdt net niet in ... enzovoort, enzovoort. Maar het ligt niet alleen aan u. Door de gevoelens die u uitstraalt zult u vooral degenen die in uw nabije omgeving zijn in hun reacties beïnvloeden. Zij zullen ten aanzien van u op dezelfde manier kijken en voelen als u ten aanzien van de wereld en uzelf. Wanneer u pessimistisch bent en zegt: De wereld gaat te gronde, dan hebt u een diepe angst. Waar of niet?

Maar als u met die angst loopt dan steekt u een ander aan, ofschoon die helemaal geen reden heeft om bang te zijn, want het zal hem eigenlijk goed gaan. Maar het resultaat is wel dat zo iemand negatieve beslissingen neemt, geen daden durft stellen, niet eenvoudigweg durft te zeggen: Dat doen we zus of zo. U remt in feite die ander af, juist door uw uitstraling. Maar intussen loopt die ander nu ook met hetzelfde gevoel, met dat innerlijk afgezakte gezicht. Het resultaat is dat hij op zijn beurt zijn omgeving beïnvloedt. Laten we zeggen, de man heeft een kantoor. Hij komt met die gevoelswereld bij de secretaresse binnen. Wanneer ze een brief moet opnemen kan ze haar steno niet teruglezen. De man maakt aanmerkingen, zij zegt iets terug, ze gaan tegen elkaar in en jawel, de geschiedenis herhaalt zich. De secretaresse heeft het gevoel uitgebuit te worden, wat ze anders misschien niet heeft, zij heeft weer te maken met iemand van de type-pool en met iemand van de kantoren waar ze ontevreden over is, de boekhouding krijgt aanmerkingen van iemand van het kantoor en op een gegeven moment heeft de hele firma een slecht humeur, kijkt boos en zegt: ùh, alleen omdat u 's morgens met ùh van huis ging. Ja, natuurlijk overdrijf ik de dingen wel een beetje om het duidelijk te maken, maar het is toch heel dicht bij de werkelijkheid.

Wanneer u optimistisch denkt dan wil dat niet zeggen dat alle dingen dan opeens veel beter gaan. Het wil alleen zeggen dat mensen die die gevoelens van u ontvangen rationeler gaan handelen. Ze passen zich gemakkelijker aan de omstandigheden aan. Ze zijn eerder geneigd een beslissing te nemen want ze hebben het gevoel: Het moet nu gebeuren. Het resultaat is dan dat de secretaresse ondanks het vele werk misschien toch nog vroeger naar huis mag omdat alles in orde was; de baas gaat met een glimlach naar huis en neemt bloemen voor zijn vrouw mee; de kleine verschillen in de boekhouding worden toch ineens nog ontdekt (hé, dit getal was verkeerd om aangeslagen) en de kokette meisjes van de type-pool gaan naar buiten met het gevoel de wereld te kunnen veroveren. En dat kunt u nu allemaal bewerkstelligen. Een beetje gek verhaal natuurlijk, maar denkt u nu eens even na. Wanneer u positief bent, wanneer u niet alles terugbrengt tot één of twee dingen maar gewoon denkt: Het kan, ik voel het, er zijn goeie dingen in de wereld, dan denken anderen dat ook. Realiseer u dat u alleen maar door zelf een beetje positief en optimistisch door de wereld te gaan, u voor uzelf en voor anderen betere mogelijkheden schept. U kunt die wereld weer een beetje positief maken, een beetje lichtend. Ook dat is iets wat door empathie mogelijk is.

Ik heb nadrukkelijk vermeden het persoonlijke, vaak tussen twee mensen bestaande contact te behandelen als deel van de empathie, ofschoon ze er natuurlijk een rol in speelt. Ik dacht dat deze algemene verschijnselen voor u veel belangrijker waren. Het gaat er niet alleen om dat je als genezer door empathie beter kunt genezen, dat je door dat aanvoelen juist kunt reageren. Het gaat er doodgewoon om dat je door hetgeen je innerlijk probeert te zijn en ook werkelijk innerlijk weet te voelen, in staat bent de gehele trend in de wereld te veranderen.

Daarom vind ik het tweede gedeelte eigenlijk veel belangrijker dan het eerste, ofschoon dat meer past bij het onderwerp dat u gekozen had ('Verbonden gevoelens'). Ik zeg u dat mensen alleen door hun denken rampen kunnen veroorzaken of een klein paradijs mogelijk kunnen maken. Maar je moet je gevoelens blijven delen. Je moet ook niemand ervan uitsluiten. Je moet niet innerlijk positief zijn totdat je een politieagent, een rechter, een postbode, noem maar op, tegenkomt en dan ineens denken: Ja, maar die hoort er niet bij. Wanneer je positief bent moet je positief zijn ten aanzien van iedereen: de jongens van de vlakte, de meisjes van de straat, al die halfgoden van het toneel of het voetbalveld, kamerleden, de bazen, de vakbondsleiders. Waarom niet, zij zijn per slot van rekening ook mensen, al valt het sommigen soms moeilijk dat te beseffen. Omvat iedereen in die gevoelens. Wat u bent verandert niets aan de wereld, maar wat u leeft, dat verandert er iets aan. En wanneer u het zo in het algemeen probeert, dan zult u gaan ontdekken hoe sterk dat ook in uw persoonlijke contacten een rol gaat spelen. Dan voelt u veel beter aan dat iemand in moeilijkheden zit. Maar u voelt ook aan dat u hem helpen kunt en daardoor alleen geeft u die ander al vertrouwen, zelfs als u verder niets kunt doen. U voelt aan waar een kwaal zit, daardoor kunt u die beter genezen, kunt u misschien beter raad geven. U voelt aan waar het probleem schuilt en daardoor kunt u die ander helpen het probleem op te lossen daar waar het werkelijk bestaat en niet het probleem waarmee hij misschien bij u kwam. Het is deze eenheid van gevoelen die dan steeds duidelijker ook in uw leven gaat heersen. U zult ontdekken dat niet voor niets deze emotionele contacten tot in de hoogste sferen blijven bestaan. Want de hemel is een ervaring, is een emotie, niet een plaats. Het grootste geluk, het kosmisch bewustzijn, zijn geen formuleringen van feiten, geen verwerking van beelden en indrukken. Ze zijn een gevoel. Maar een gevoel dat alles omvatten kan. Op aarde moet je klein beginnen, probeer daarom uw gevoel, bewust of onbewust, met anderen te delen. Wees niet bang voor de verbondenheden die er uit ontstaan. Zoek niet de verbondenheden op uw eigen niveau in de eerste plaats, zoek in de eerste plaats deze weerkaatsing van gevoelens. Ik garandeer u dat u daardoor niet alleen uw wereld beter maakt, maar ook uw eigen leven gelukkiger maakt en uw eigen geestelijke bewustwording aanmerkelijk bevordert.

Voor een inleiding vind ik dit meer dan genoeg. Ik zou u willen voorstellen na ongeveer 20 minuten pauze verder te gaan en dan maakt u het programma uit. Dan kunt u zeggen wat u denkt van deze gevoelsversmeltingen, deze empathische belevingen en van de mogelijkheden ervan. Ik zal u antwoorden, naar waarheid, zo goed ik kan. Tot straks.

DISCUSSIE

- x Het wonder van Findhorn: Wat op planten van toepassing is moet zeker met dieren mogelijk zijn. Wij willen dit volgend jaar gaan proberen in een land achter het ijzeren gordijn. Kunt u ons nog goede raad geven?
- Vergist u zich niet in de mensen en de dieren in die gebieden. Onthoud één ding: Wanneer u dit ten aanzien van de dieren wilt proberen lijkt het mij erg goed wanneer u dit doet in een volledige aanvaarding van het milieu, inclusief de machten die er eventueel spelen. Ofschoon u het misschien niet met alles wat zij zeggen eens zult zijn: aanvaard alles en ga vanuit deze aanvaarding met een diep gevoel van verbondenheid verder. Dan zult u met verbazing zien dat er heel goede resultaten te behalen zijn, en wat meer is, dat u daarvoor zelfs de samenhangen in bepaalde gebieden - zij het tijdelijk - kunt beïnvloeden, zodat u ook nog enigszins rekening moet houden met de ecologische omstandigheden in het gebied waarin u werkt.
- x Speelt empathie ook een rol bij leerkrachten, b.v. een onderwijzer(es) of professor?
- Bij professoren schijnt het zeldzamer te zijn, maar inderdaad, een onderwijzer die de kinderen aanvaardt zoals ze zijn en hen dus met een grote mate van echt gevoelde genegenheid tegemoet treedt, zal gemakkelijker leerstof overdragen. Hij zal misschien uiterlijk wat minder orde hebben, maar hij krijgt een uitstekende medewerking wanneer die orde werkelijk nodig is. Hij krijgt dus inderdaad een verbetering van de omstandigheden. Hetzelfde heb je met leraren in de wat hogere scholen. Wanneer je daar te maken krijgt met b.v. een latinist die werkelijk liefde heeft voor zijn leerlingen en die zich verbonden voelt met het Latijn en de historie van Rome en al wat ermee samenhangt, dan zult u met verbazing zien dat dergelijke klassen betere latinisten voortbrengen. Er is dus op dit terrein, empathisch gezien, heel wat aan de hand. Alleen, het wordt maar zelden beseft.
- x Kunt u verklaren hoe de Filippijnse genezers via de empathie ziekten kunnen genezen? Hoe is het verloop van het genezingsproces?
- Wanneer goed wordt gewerkt (en dan hebben we het hier over de speciale Filippijnse benadering) dan moet de genezer zichzelf concentreren en zich voor zijn eigen denken met bepaalde natuurkrachten verbonden weten. Dan begint een suggestief proces, waarbij je in feite de patient hypnotiseert. Soms worden er wel eens rare dingen gedaan, zoals b.v. kippe-ingewanden ergens uit tevoorschijn goochelen, om te laten zien dat je ergens een gewel uit hebt gehaald. Wat in feite gebeurd is dit: Cellen hebben een eigen samenhang. Die samenhang kan worden verbroken en dat is eigenlijk een biochemisch proces. Laten we het zo zeggen: wanneer bepaalde stoffen, soms zijn het zuren, soms eiwitpartikels, soms weer andere stoffen, zich op een bepaalde manier in de cel rond de kern groeperen, ontstaat een uiteenvallen van de cel.

Hetzelfde geldt voor bepaalde virussen. Wanneer je de structuur van die virussen kent, dan is het heel vaak mogelijk daar hele kleine sub-deeltjes op aan te zetten van een bepaalde structuur. Dan blijkt dat het virus zijn eigen structuur niet meer kan handhaven, of althans niet meer agressief kan worden. Wanneer er dus een gezwel is en je valt de cel in zijn vermogen tot delen aan dan heb je al een stilstand bereikt. Wanneer je bovendien in staat bent een aantal cellen energie te geven - meestal omringende weefsels die nog niet aangetast zijn - en gelijktijdig het celverval te bevorderen door met je gedachten de processen die nodig zijn op gang te brengen (meer is het niet), dan kan zo'n gezwel uiteenvallen en wordt daardoor bovendien de mogelijkheid voorkomen van aansteeking, wilde ontwikkelingen of beschadigingen aan andere cellen. Het gezwel verdwijnt, wordt gewoon door het lichaam opgenomen en als afval weggewerkt. Op een soortgelijke manier, maar toch weer iets anders, kun je b.v. (het is bijna telekinese) in een niersteen of een galsteen een soort vibratie doen ontstaan, waardoor deze begint te splinteren. Dat kan dan even een pijnlijk proces zijn, maar het gaat verder en wat overblijft is gruis. Als het gruis fijn genoeg is kan het ook langs natuurlijke weg verdwijnen.

- x Is het nodig dat de arts, die Filippijn in dit geval, een cel-biologische kennis heeft? Moet hij weten wat er gaat gebeuren?
- Nee, dat weet zijn lichaam. Dat is juist het leuke van het geval. We hebben hier te maken met empathie. Er is een bepaalde kennis van uw eigen lichaam. Wanneer die wordt aanvoeld is het daardoor mogelijk zonder wetenschap toch op de juiste wijze te manipuleren en te reageren. Bij de Filippijnse artsen is er nog een zeker ritueel bij, een manipulatie, die niet noodzakelijk is, maar die door de suggestie en de emoties bij de patiënt opgewekt, het genezingsproces wel vereenvoudigt.
- x Zijn de wonderen die faith-healers verrichten (het doen opstaan van invaliden tijdens een massa-bijeenkomst) blijvend?
- Dat ligt aan de toestand van de patiënt vóór hij binnengereden werd. Sommigen kunnen vanuit hun auto naar de rolstoel lopen en gaan er dan in zitten. M.a.w., er worden nogal eens mensen genezen die niet ziek zijn. Dat geeft een enorme geladenheid, een suggestieve werking, waardoor verdere genezingen kunnen ontstaan. De genezingen zijn soms blijvend, maar de eigen mentaliteit van de patiënt is hierbij in hoge mate beslissend. Er zijn mensen die zeggen: Ik wou dat ik eraf was. Zij gaan naar een dergelijke bijeenkomst, worden inderdaad tijdelijk genezen, maar het proces zet niet door omdat door de ziekte een soort macht over anderen werd gehanteerd. Nu blijkt dat die dus zal gaan tanen en dan wordt men weer ziek. Dit komt voor. Maar blijvende genezingen zijn tot stand gebracht. Hier in Nederland is dit naar ik meen ook nog door Osborne vertoond. Van de naar ik meen ca. 100 patienten werden er ca. 25 genezen, als ik het juist heb. Van die 25 waren er 8 of 9 blijvend genezen. Daar zijn eigenaardige gevallen onder, ver gevorderde artritis, kinderverlamming en ook nog zenuwverlamming. Desgewenst kunt u het nagaan. Ik meen dat het door de para-psychologen destijds voldoende is vastgelegd.

- x Een tijdlang bestond een intensief emotioneel contact tussen mensen, die later plotseling werd verbroken. Heeft dat psychische gevolgen en wat gebeurt er op auraal gebied?
- Dat is niet zonder meer te zeggen omdat elke mens een afzonderlijke persoonlijkheid is met andere kwaliteiten. Zeer algemeen zou je kunnen zeggen dat de verbreking van het contact en de wijze waarop dit plaatsvindt een emotionele verandering teweeg kan brengen, waardoor een verdere afstemming niet mogelijk is of, wat ook voorkomt, waardoor de eens als positief ervaren emotie negatief wordt gedeut. Liefde en haat zijn verschijnselen van dezelfde emotie maar met een andere duiding. Wat kunnen de gevolgen zijn? Die kunnen psychisch zijn, maar dat is weer sterk afhankelijk van de mensen in kwestie. Iemand kan zich door zo'n verbreking erg gekwetst voelen b.v., of hulpeloos en zal in zelfbeklag gaan verzinken. Zelfs kan zoiets een monomanie worden. Een ander zegt: Nou ja, afgelopen is afgelopen. Ik ga verder en probeer er iets goeds van te maken. De psychische gevolgen zijn dan bijna nihil.
- x Hoe kan ongewenste gevoelsoverdracht beëindigd worden?
- Je kunt het niet ongedaan maken maar je kunt je er over het algemeen wel tegen afschermen. Als je ontdekt dat je tegen je wil voortdurend bepaalde gevoelens ervaart waarvoor je geen reden of bron hebt, kun je proberen die gevoelens in jezelf anders te duiden. Je kunt b.v. zeggen: Ik voel mij aangetrokken, ja, dat is leuk, maar ondertussen word ik misbruikt. Hup, afwijzing. De afwijzing verandert dan over het algemeen de afstemming, waardoor aurale contacten niet meer dezelfde beïnvloeding hebben, tenzij u zich laat bewegen tot een terugval in de oude rationalisatie van de emotie.
- x Is bij een empathische overdracht genezer-patiënt de overdracht op zich genezend? Het overnemen van ziekten? Zo ja bij welke kwalen?
- Het z.g. overnemen van ziekten is inderdaad een empathische terugslag. Ze kan meestal pas plaatsvinden na een langdurig auraal contact en gewoonlijk treden de verschijnselen gespiegeld op, dus wat bij de patiënt links zit wordt door de genezer rechts ervaren. Het komt ook wel eens voor dat het volledig gelijk is, maar spiegelbeeldigheid komt het meeste voor. Op zichzelf heeft dit geen genezende waarde of betekenis. Dat moet u goed onthouden. Het heeft dan ook weinig zin de kwalen of de pijn van een ander over te nemen. Integendeel, u kunt die beter tijdig van u afzetten. Maar uw gevoel van verbondenheid met de patiënt, hoe je dit verder ook uitdrukt, door medeleven, naasteliefde of wat dan ook, is altijd in zichzelf al genezend, omdat het een positieve verandering in de gevoelsbeleving van de patiënt teweegbrengt. Daarnaast kan het onder meer zijn suggestibiliteit verhogen en kan het ervoor zorgen dat zo iemand voor je krachten beter openstaat. Ten laatste zal het contact dat ontstaan is de genezende krachten, zelfs zonder dat daar grote kennis voor nodig is, toevoeren naar die plaatsen waar ze het meeste goed doen. Dat is lang niet altijd op de plaatsen waar de symptomen zich manifesteren.
- x Een echtpaar dat intensief empathisch contact heeft wil harmonisch uit elkaar gaan en ook het empathische contact beëindigen. Hoe kan dit het beste gebeuren, geleidelijk?

- Nee, wanneer dat empathische contact bestaat, dus wanneer er sprake is van een gedurende langere tijd gedeeld gevoelsleven, dan is het niet mogelijk dat zonder meer ongedaan te maken. Je kunt het ook niet stukje bij beetje afbreken, je kunt alleen een ander patroon van empathie opbouwen, dat sterker is en belangrijker. Op het ogenblik dat je dat doet wordt het andere verdrongen en in de verdringing verdwijnt het. Je kunt ook niet zeggen: ineens, of over een langere tijd, maar het verdwijnt wel. Op een gegeven moment is het er niet meer en dan merk je het meestal pas. Raad kan ik u hierbij niet geven. Ik kan alleen zeggen: Zolang u gebonden bent aan die oude gevoelswereld zult u niet geneigd zijn open te staan tegenover de wereld en de gevoelens die in die wereld bestaan. Probeer dan open te staan voor de gevoelservaringen van die wereld, voel u met de gehele wereld zo sterk mogelijk verbonden. Daardoor voorkomt u dat u gedomineerd wordt door deze oude empathie.
- x Kun je empathisch contact met anderen zelf tot een bepaald niveau 'toelaten'?
- Gevoelens zijn niet rationeel meetbaar. Ze bestaan slechts. Dat betekent dat er geen rationele weg bestaat voor het trekken van een grens. Je kunt dit hoogstens doen juist op grond van gevoelens die je te sterk vindt. Op dat ogenblik moet je proberen in jezelf andere gevoelens te wekken of in een andere relatie gevoelservaringen te ontvangen. Daardoor beperk je de gevoelsoverdracht die je misschien ontoelaatbaar vond. Je kunt ze dus reguleren door evenwicht te scheppen tussen een bepaalde gevoelsdeling en andere gevoelsdelingen, die - direct of vanuit de geest of hoe dan ook - voor u een grote rol spelen en innerlijk beleefbaar zijn.
- x ...verandert met die afstemming ook de situatie buiten je?
- Wanneer je innerlijke afstemming verandert, verandert ook de relatie die je met de buitenwereld hebt.
- x ...maar ook van de persoon waarmee je empathisch contact ...
- Dat is voor die andere persoon moeilijk te zeggen omdat een eenmaal in je bestaand gevoel door een soort feed-back onbeperkt in stand kan worden gehouden. Sommige mensen doen dat omdat ze zich van die gevoelens afhankelijk voelen. Maar wanneer ze normaal reageren verdwijnt het patroon.
- x Kan het zijn dat mensen bang zijn voor hun eigen gevoelens?
- Ja, dat gebeurt heel vaak. Mag ik een paar minder aardige opmerkingen maken? De mens is, ook emotioneel, een gewoontedier. Dat wil zeggen dat hij zich bindt aan bepaalde gevoelens, zelfs wanneer hij weet dat die niet helemaal terecht zijn. Er zijn bijvoorbeeld mensen die niet geloven maar nog steeds naar de kerk gaan, omdat ze in die kerk een gevoel van zekerheid krijgen waarvan ze voor zichzelf weten dat het voor hen niet zinvol is. Mensen blijven in een bepaald milieu, ofschoon ze eruit zouden kunnen gaan, uit angst voor de eisen die een nieuw milieu aan hen zou stellen. Zo kun je verder gaan. Heel veel mensen hebben de neiging een bepaalde binding hoe dan ook aan te gaan en zich daar een soort beeld van te maken. Nu is het wonderlijke dat ze niet meer van dat beeld af willen stappen en daardoor emoties ondergaan, en blijven ondergaan, van dezelfde geaardheid, met deze aantekening dat ze soms in hun tegendeel

kunnen verkeren, d.w.z. dat een absoluut verbonden zijn kan omslaan in een gevoel van afkeer en desondanks betrokken zijn; dat soort dingen. Omdat mensen gewoontedieren zijn blijven zij dingen doen waarvan ze weten dat het eigenlijk niet juist is. Daar rekenen ze zelfs op bij uw stemgedrag en bij heel veel andere zaken. Men gaat er gewoon van uit dat u niet zult reageren op hetgeen u wezenlijk voelt en eventueel ook weet of denkt, maar dat u gewoon zult reageren omdat u altijd zo gereageerd hebt. Al is het maar uit angst dat u iets zou kunnen veroorzaken dat u niet kent en misschien niet aan zou kunnen.

x Als ik denk over een vraag die ik wil stellen, gebeurt het dat ik een antwoord krijg zonder de vraag gesteld te hebben. Is dat empathie?

- Nee hoor, het is gewoon een trucje. Wij zien u namelijk anders dan u ons (niet) ziet. Wanneer er bij u een sterk gevormde gedachte ontstaat dan lezen wij die af. Is die gedachte op enigerlei wijze in te passen dan verwerken wij die in de lezing. Het voorkomt het stellen van onnodige vragen achteraf en ook dat de andere mensen zich er niet bij betrokken voelen.

x Bent u empathisch bezig als u tot ons spreekt?

- Het is empathisch, maar de overdracht is herinneringsoverdracht en ligt dus dicht bij telepatisch, ook wanneer het in feite een beeldoverdracht is die later in een woordvertaling moet worden doorgegeven. Maar je kunt die boodschap alleen ontvangen van degene met wie je deze dubbelbeleving hebt, op een bepaald terrein of totaal.

x Vraag over empathie (onverstaanbaar).

- Een empathisch contact met een geest uit een bepaalde sfeer impliceert vaak dat u emoties ondergaat. Deze emoties kunnen onder meer aanleiding zijn tot droombelevingen, in enkele gevallen ook tot uittredingen, waarbij uw gevoelens als het ware de gids vormen en u brengen tot de persoon met wie het contact bestaat. Er zijn dus vele mogelijkheden. Maar dat het een directe inspiratieve overdracht wordt is meestal niet waarschijnlijk. Inspiratieve overdracht vergt het stellen van menselijke, in directe woordbeelden omzetbare impulsen. Dat is een concentratie die niets met gevoelens te maken heeft, maar weer alles met de inhoud (aan mogelijkheden, aan herinneringen) van degene die je probeert te inspireren en datgene wat je in jezelf bezit. Door de combinatie van beide kun je dan bereiken dat zo iemand dingen ontdekt, zegt of doet, die buiten zijn eigen vermogen schijnen te liggen.

x Hoe duidt u de geluksgevoelens van de Bhagwan-aanhangers?

- Die zijn in de eerste plaats sterk onderling bepaald, maar er is een samenhang. Je deelt een gezamenlijk brandpunt, namelijk Bhagwan. Bovendien is door die Bhagwan ieder die erbij behoort met je verwant. Er ontstaat dus een wederkerige aanvaarding, die voert tot een onderlinge emotionele versterking. Hoe groter de groep is, hoe intenser die beleving wordt. Omdat dit gevoel moet worden geïnterpreteerd wordt het een geluksgevoel genoemd, maar ik denk dat je het een gevoel van harmonisch vermogen moet noemen, daar komt het veel dicht bij.

SLOTWOORD

Vrienden, ik heb van deze lezing gebruik willen maken om u een beetje inzicht te geven in uw eigen betekenis voor anderen. Een emotionele betekenis die u heel vaak niet bewust zult beseffen, maar waarbij uw eigen afstemming en inhoud toch van groot belang zijn voor alles wat u in de wereld doet, bent en beleeft, en daarnaast ook voor de mogelijkheden van die wereld. U moet niet denken dat het een volledig automatisch proces is, maar wanneer u positief bent, straalt u positief uit. Overal waar u in aura-contact komt wordt in ieder geval die positiviteit overgedragen. Overal waar een enigszins gelijke afstemming bestaat kan die overdracht zelfs over grotere afstanden geschieden. Dat lijkt me toch veel belangrijker dan het delen van gevoelens met een enkele mens of met enkele mensen. Natuurlijk, voor u is het belangrijk, maar wanneer u zich realiseert dat in feite het lot van de mensheid voor een deel, voor een beperkt deel misschien, maar toch voor een deel, afhangt van de manier waarop u zelf in het leven staat, waarop u zelf denkt, beleeft en doet, dan maakt het u veel belangrijker en het geeft u gelijktijdig een grotere verantwoordelijkheid. Je kunt als mens en als geest veel doen, juist door deze gevoelsoverdrachten. Alle overdrachten van feiten, stellingen en zienswijzen zoals wij dat doen, is daarbij eigenlijk derde klas in belangrijkheid. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar het is zo. Dat wat u voelt en denkt, ongeacht de reden die u misschien hebt of meent te hebben, heeft directe invloed op anderen. Als u naar uw vijand toe gaat, doe dat dan met welwillendheid en probeer tegelijkertijd in staat te zijn uzelf een beetje te beschermen. Maar ga niet met angst of onzekerheid. Ga nooit naar iemand toe met ressentimenten, u wekt bij die ander alleen maar weer veel meer ressentimenten. U maakt conflicten waar misschien andere oplossingen mogelijk zouden zijn.

Acht niet uw eigen denken of voelen primair voor anderen. U kunt een ander niet bepalen. U kunt met een ander delen en dat is alles wat u kunt. Wanneer u dit op de juiste manier aanpakt dan zult u zien dat er bijzonder veel goede dingen op de wereld mogelijk zijn. Wanneer het eens met zo'n empathische band wat minder goed gaat (dat kan gebeuren omdat stoffelijke dingen nogal eens worden gezien als een uitdrukking van emotionele verbondenheid), realiseer u dan dat u in feite met de hele wereld verbonden bent, ook al merkt u dit misschien niet zo intens. Dit betekent dat er in die wereld altijd iets te vinden is waar u zich aan kunt geven, waar u in op kunt gaan. Dit kan zelfs een huisdier zijn, een tuin, noem maar op. U zult zien dat die emoties dan niet zo belangrijk meer zijn, dat er iets anders voor in de plaats komt. Zeg vooral niet: Ja, maar ik kan niet, want 'ik kan niet' betekent 'ik wil niet'. Pas wanneer je begrijpt waarom je niet wilt kun je een bewuste keuze maken. Als dit niet zonder hulp mogelijk is, probeer dan desnoods maar ten dele te vervangen, want een mens die met bitterheid door de wereld gaat, maakt de wereld bitter. Degene die met vreugde door de wereld gaat deelt die vreugde met zovelen, dat hij nooit kan beseffen hoeveel hij voor anderen heeft gedaan. (Hij en zij zijn hier verwisselbaar, dat weet u.) Daarmee heb ik eigenlijk alles gezegd. Dank voor uw aandacht en vragen. Goedenavond.
